U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **V. T. T.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-955/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2017, č. j. 53 Az 1/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutí žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu ve smyslu § 12, § 13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce se u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nejprve rekapituloval, že žalobce je student a po studiu by chtěl pracovat. Žádost o prodloužení pobytu podal o den později, tj. po vypršení zákonné lhůty. Soud žalobu zamítl s tím, že legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Bez ohledu na subjektivní přání žalobce dospěl krajský soud k závěru, že pouhá existence rodinných vazeb v ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel po celou dobu řízení uváděl, že v minulosti disponoval platným povolením k pobytu, které si však neprodloužil a následně mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z tohoto důvodu (tj. pro legalizaci svého pobytu) požádal o udělení mezinárodní ochrany. Na území ČR má materiální i rodinné zázemí, řádně studuje, žije zde s otcem a družkou. Do vlasti se nemůže vrátit, protože by se zpět do ČR již nedostal. K tomu stěžovatel namítal porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[4] Správní orgán i krajský soud měly řádně zhodnotit, že družka a otec žalobce pobývají na území ČR, a to zejména s ohledem na namítaný článek 8 Úmluvy. Rovněž měly zohlednit též celkovou dobu, po kterou stěžovatel žije v ČR, možnost stěžovatele legalizovat si svůj pobyt na území ČR za tuto dobu, jakož i finanční situaci stěžovatele. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28 a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. V současné době nemá jakoukoli jinou možnost legalizovat si svůj pobyt na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále zákon o pobytu cizinců).

[5] Žalovaný sice v průběhu řízení uvedl, že stěžovateli nic nebrání si legálně vyřídit pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Měl by však v takovém případě odkázat, jakým způsobem si může stěžovatel, či kdokoli jiný z Vietnamu, požádat o pobytové oprávnění, když je zcela nemožné podat jakoukoli žádost o pobytové oprávnění z Vietnamu. Žadatel se nejdříve musí registrovat v systému Visapoint, což je zcela nemožné, neboť systém je nefunkční.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na své dosavadní argumentaci a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010.

[10] V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, sice Nejvyšší správní soud připustil, že již pouhá nutnost vycestování cizince z území České republiky pro něj může představovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života. Ve vztahu k možnému porušení mezinárodních závazků České republiky a naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany se však bez přistoupení dalších okolností bude jednat o velmi výjimečný institut. Žalovaný i krajský soud se touto otázkou zabývali dostatečně, současně zohlednili ekonomickou a celkovou situaci na území Vietnamu. Ani Nejvyšší správní soud neshledal výjimečné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu výše uvedené judikatury.

[11] Potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69). Pokud stěžovatel hodlá setrvat na území České republiky, je třeba, aby o to usiloval právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě zákona o azylu, který je určen pro specifické případy, o jaký se zde nejedná.

[12] Nad rámec kasační soud (k namítané nefunkčnosti systému Visapoint) podotýká, že podle Ministerstva zahraničních věcí mohou zájemci o víza a pobyty na území ČR podávat od 24. 11. 2017 žádosti opět prostřednictvím e-mailu, telefonu nebo tzv. živé fronty (popř. kombinací všech těchto možností v závislosti na specifických podmínkách daného teritoria.

[13] Všechny stěžovatelem namítané otázky již byly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to bezrozporně; není zde ani důvod pro judikaturní odklon. Soud neshledal ani žádné zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost proto svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Filip Dienstbier

předseda senátu